

În fiecare an, în lunile decembrie și ianuarie sunt celebrate sărbătorile de iarnă. Pe 6 decembrie este așteptat Moș Nicolae, în seara de 24 decembrie vine Moș Crăciun, iar pe 31 decembrie este așteptat Moș Ajun (după cum se vede în colindul „Bună dimineața la Moș Ajun”). Fiecare dintre aceste sărbători corespund unor tradiții vechi, atât creștine (Sfântul Nicolae, Crăciunul privit ca Nașterea Domnului, Boboteaza, Sfântul Ioan Botezătorul), cât și precreștine (Moș Crăciun, bradul tradițional, etc.).

Semnificațiile creștine ale acestor sărbători sunt cunoscute din religia creștină, nemaifiind necesar să insistăm asupra lor. Semnificațiile astrologice și ezoterice așteaptă însă să fie descifrate. În continuare vom încerca să facem acest lucru.

În noaptea de 24 - 25 decembrie se celebrează nașterea lui Iisus. Este capătul sarcinii divine purtate de Fecioara Maria, care începe la momentul Bunei Vestiri (25 martie). Astrologic vorbind, sarcina divină începe în momentul în care Soarele traversează primul decan al Berbecului, zodia începuturilor. Prin urmare semnificația este că avem de a face cu un nou început spiritual, că va urma să apară o nouă cale spirituală, cu un mesaj de acces mai direct către Tatăl Divin și Împărăția Sa, dar și un mesaj de luptă („Eu nu am venit să aduc pacea, ci sabie”), care este în acord cu Berbecul, zodie a războiului (lupta dusă de Iisus și, mai târziu, de creștini, cu forțele demoniace, satanice și cei posedați sau influențați de ele).

Nașterea lui Iisus este situată într-un moment când Soarele se află în Capricorn (zodia maximei maturități și înțelepciunii), la 9 luni distanță de momentul Bunei Vestiri. Nașterea Domnului este situată în preajma solstițiului de iarnă, acesta fiind un moment de hiatus (discontinuitate spațio-temporală) în parcursul solar. În mod semnificativ, Iisus se naște aproape de momentul solstițiului, când se deschide Janua Coeli (Poarta Cerurilor), prin care sufletul intră în manifestare sau iese din manifestare. Venirea lui Iisus prin Poarta Cerurilor indică în mod clar natura sa divină, proveniența sa celestă.

În plus, Iisus se naște la miezul nopții, când culminează, conform ezoteriștilor, Soarele de la Miezul Noptii sau Soarele Spiritual (ceea ce indică misterul, ocultarea care a învăluit permanent misiunea christică, dar și natura sa solară). Miezul nopții trimite și la direcția spațială numită popular „miazănoapte”, adică nord; aici putem vorbi despre o semnificație hiperboreeană, deci o nouă confirmare a naturii divine a lui Iisus.

Moș Crăciun este considerat, în tradiția creștină, unul dintre cei care au refuzat să o găzduiască pe Maria în momentul nașterii la Betleem. Acel moment de zgârcenie, de lipsă de dăruire, de generozitate față de o ființă divină, a trebuit să fie compensat sau echilibrat printr-o

eternă și masivă generozitate, care se manifestă în fiecare an, cu ocazia Crăciunului (semnificând plenitudinea Grației Divine ce se revarsă inefabil peste noi cu această ocazie).

Astrologic și ezoteric vorbind, Crăciun, care este un Moș, îl simbolizează pe Saturn, planeta guvernatoare a Capricornului (Crăciun și Saturn sunt ambii moși, deci foarte bătrâni). Saturn este planeta timpului (iar momentul de Crăciun se situează exact când Soarele se află în primul decan de Capricorn). Aici există o referire subtilă nu doar la Saturn, ci și la sărbătoarea precreștină a Saturnaliilor (celebrată de romanii antici). La Saturnalii se evoca Era de Aur (ordinea Vîrstelor de evoluție a omenirii este Aur, Argint, Bronz, Fier, în cea din urmă aflându-ne noi acum). În Era de Aur, Saturn era un regent blând, generos, neavând nimic din caracterul constrângător, dur, rece din prezent („Marele malefic” din astrologie).

Faptul că Moș Crăciun îl evocă pe Saturn arhetipal, din Era de Aur, se vede limpede din multe elemente. Dărnicia lui Moș Crăciun evocă acel corn al abundenței al caprei mitice Amaltheea, ori capra este clar asociată cu simbolismul Capricornului și al lui Saturn, regentul zodiei. Înainte de Crăciun colindătorii evocă obiceiul tradițional „capra”, ceea ce trimite tot la simbolismul capricornian și saturnian.

Trecerea ștafetei de la Moș Ajun la bebelușul Anul Nou se realizează tot în preajma trecerii Soarelui prin solstițiul de iarnă, când astrul zilei (Luminatorul de zi) traversează primul decan din Capricorn; este un fapt profund semnificativ, căci este vorba despre un sfârșit și un nou început în ciclul temporal (iar Saturn, regentul Capricornului, semnifică timpul).

Ce semnificație au colindătorii? A colinda nu înseamnă doar a rosti un colind tradițional, ci semnifică și deplasare, călătorie, ba chiar și un pelerinaj. De ce spunem „pelerinaj”? Pentru că obișnuinții colindători de Crăciun semnifică pe Regii Magi, care au colindat (străbătut) mari distanțe spațiale (din Persia în Iudeea, ne spune tradiția), pentru a fi martori la nașterea Avatarului (încarnare divină) Iisus, pentru a-i aduce darurile convenite unui Rege, unui Vindecător, unui Maestru spiritual (aur, tămâie, mir). Colindătorii evocă an de an miracolul nașterii pruncului divin și promisiunea mântuirii noastre; cei care îi primesc să colinde îi răsplătesc cu mere, nuci, sau alte daruri, ca recompensă pentru lumina și speranța pe care ne-o aduc. Colindătorii simbolizează și îngerii care au anunțat nașterea copilului divin.

Conform unor viziuni ezoterice, Regii Magi reprezentau chiar triada supremă din Shambala (Centrul spiritual al Terrei), formată din Brahatma, Mahatma și Mahanga. Ierarhia Shambalei a

venit să aducă recunoașterea sa și să probeze devotamentul față de noul Avatara (încarnare divină). Obiceiul tradițional numit „Steaua” (colindătorii „umblă” cu „steaua”) evocă misterioasa stea care a condus pe Regii Magi către locul nașterii lui Iisus.

Bradul de Crăciun are, la rândul său, profunde semnificații ezoterice. La modul cel mai simplu, ideea de brad ne trimite către munte (unde cresc păduri de conifere), deci, mergând pe firul astrologic, ajungem din nou la zodia Capricornului. Din punct de vedere ezoteric, bradul de Crăciun semnifică, în mod evident, Axa Lumii (Axis Mundi), care intersectează toate planurile de existență. În vârful bradului se află steaua sfântă, care a ghidat pelerinajul Regilor Magi. Steaua indică intersecția dintre Axa Lumii și planurile celeste, divine, din care Iisus coboară pe Terra. Ieslea din Betleem este locul în care Axa Lumii intersectează planeta noastră, încât, simbolic vorbind, Iisus (Avatarul, încarnarea divină) coboară, pe Axa cosmică, din ceruri pe pământ. Prin urmare, a sta lângă bradul de Crăciun echivalează cu un pelerinaj la Betleem (refăcând simbolic traseul Magilor), pentru că ne permite să ne situăm, la modul simbolic, pe Axa Lumii, în punctul în care aceasta intersectează Terra; astfel, putem participa an de an la bucuria nașterii pruncului divin, împărtășindu-ne din grația divină și lumina spirituală pe care El ne-o aduce.

O altă semnificație a bradului de Crăciun este aceea de Pom al Vieții. În Biblie (cartea „Genezei”) se arată că cei mai importanți arbori din Paradis (Eden) erau Arborele Vieții și Arborele Cunoașterii Binelui și Răului. Adam și Eva ar fi trebuit să mănânce fructele Arborelui Vieții, nu pe cele ale Arborelui Cunoașterii (care le fuseseră interzise). Bradul de Crăciun este un arbore al vieții perene (vezi perenitatea bradului), lumânările din brad simbolizează lumina spirituală pe care Pomul Vieții ne-o aduce, iar darurile din brad sunt fructele sale profund benefice, manifestări concretizate ale Grației Divine. Prin acest reînviat Pom al Vieții, apărut grație nașterii unui Avatar divin (Iisus), greșeala arhetipală a primilor oameni este iertată, ștearsă, iar oamenii plin de iubire, de credință, care urmează calea christică, ating mântuirea și intră în Împărăția Tatălui Divin.

Obiceiul „plugușorului” are și el semnificații deosebite. Cu plugușorul se „umblă” (cuvânt perfect sinonim cu cel de „colindă”) în ziua de Moș Ajun. Copiii sau adulții ce vin cu „plugușorul” ne anunță intrarea într-un nou ciclu temporal (noul an), ne fac urări de bine, de prosperitate pentru perioada anului ce vine (Anul Nou), fiind răsplătiți pentru efortul lor. Ideea de „plugușor” pornește de la activitatea agricolă ce constă în a ara pământul cu plugul. Aratul pământului face trimitere către zodia Capricornului, care este un semn de pământ. Brazdele trase de plug sunt echivalente cu „crestarea la răboj” a unui nou an, a unui nou interval de timp. În trecut, înainte de a se folosi metalele, aratul pământului se făcea cu coarne de animale, ceea ce face din nou

o trimitere către Capricorn și animalul ce îl simbolizează (capra și țapul, adică animale cu coarne).

Cel mai cunoscut plugușor este cel cu „Bădica Troian” („S-a sculat mai an/Bădica Troian...”), referire la împăratul roman Traian care a cucerit militar o parte din Dacia, în antichitate. Numele de Traianus se compune, în latină, din Trans (dincolo) și Ianus (zeul suprem al romanilor). Referirea la Ianus este profund semnificativă. Ianus este păzitorul (Janitor) porților zodiacale (care se deschid la cele două solstiții, de vară și de iarnă). Colindătorii ce vin cu plugușorul îl invocă deci pe Ianus, păzitorul porților, al discontinuităților și al podurilor construite peste ele, pentru ca oamenii care au fost „urați”, „colindați”, să beneficieze de sprijinul zeului în trecerea peste hiatusul dintre ani (căci, după cum arată un mare ezoterist, „Ianus nu este numai un păzitor al podurilor, ci și un conducător peste ele”).

Obiceiul fetelor de la țară de a-și căuta ursitul în noaptea de Bobotează (în diverse moduri: apariție în vis, privit în oglinda fântânii, aruncat firimituri peste gard, etc.) are la rândul său semnificații profunde. Se știe că la botezul lui Iisus în Iordan de către Ioan Botezătorul s-au deschis cerurile, s-a auzit vocea divină, a apărut un porumbel ca manifestare a Sfântului Duh. Această deschidere a cerurilor, evocată în fiecare an de Bobotează, este cea care permite fetelor nemăritate, dar credincioase, să poată accesa o secvență din viitor (acțiune posibilă prin această deschidere cerească).

Iată deci care sunt semnificațiile spirituale profunde ale sărbătorilor de iarnă.